

Adevărata Biserică Ortodoxă
și erezia Ecumenismului
Teme dogmatice și canonice

- I. Principiile ecleziologice de bază**
- II. Ecumenismul: pan-erezie sincretistă**
- III. Serghianismul: denaturare a canonicității**
- IV. Așa-numita Ortodoxie oficială**
- V. Adevărata Biserică Ortodoxă**
- VI. Întoarcerea la Adevărata Biserică Ortodoxă**
- VII. Spre convocarea unui Mare Sinod
al Adevăratei Biserici Ortodoxe**

Iunie 2014

Text alcătuit

**de Bisericile Adevăraților Creștini Ortodocși
din Grecia, România și Rusia din Diaspora**

Adevărata Biserică Ortodoxă și erezia Ecumenismului

Teme dogmatice și canonice

I. Principiile ecleziologice de bază

Adevărata Biserică Ortodoxă începând din secolul XX se luptă cu fermitate și își mărturisește credința sa împotriva ereziei ecleziologice a **ecumenismului**¹, și de asemenea, împotriva **inovației calendaristice** care provine din aceasta, dar și în general împotriva **sincretismului dogmatic**², care cultivă în mod constant și metodic, în diferite feluri și în mod anti-evangelic, **la nivel inter-creștin**³ și **inter-religios**⁴, relația, coexistența, amestecarea și colaborarea Adevărului și înșelăciunii, Luminii și întunericii, Bisericii și ereziei, care are ca obiectiv evidențierea unei **noi existențe**, adică a unei comunități fără identitate de credință, așa-numitul *trup a celor care cred*.

* * *

• În lupta ei pentru mărturisirea credinței, **Adevărata Biserică Ortodoxă** a aplicat și continuă să admită și să aplice următoarele **principii de bază** ale ecleziologiei⁵ ortodoxe:

1. Principalul criteriu pentru apartenența la Biserica lui Hristos este **“Mărturisirea dreaptă și mântuitoare a credinței”** (Sfântul Maxim Mărturisitorul), adică **credința**

¹ **“Ecumenism”** – termenii “ecumenism” și “mișcare ecumenică” provin din cuvântul grecesc “ikumeni” – lumea, universul, întreg pământul, pământ populat (viitor substantivizat) având la bază cuvintele “ikos” – casă, locuință, “iko” –locuiesc (participiu prezent: locuit, locuită). • Cuvântul “ecumenic, -ă” a fost introdus în limba bisericească din perioada Sfinților Părinți cu conținut ortodox (sinod ecumenic, părinte ecumenic, crez ecumenic etc.). • În sec. al X-lea apar denumirile “ecumenism” și “mișcare ecumenică”, însă fără conținut ortodox, deoarece sunt legate de efortul pentru unirea creștilor dezbinați din toată lumea, pe o bază eretică-eronată în ceea ce privește ecleziologia.

² **“Sincretism”** – de la verbul grecesc “synkretizo” (syn-kritizo, Kris – Cretan). Vechii cretani, deși aveau diferențe între ei, se uneau (se coalizau) în fața dușmanului comun în luptă. • Cuvântul “sincretism” arată amestecul elementelor de diferite providențe (religii, feluri de slujire, ideologii, doctrine, mărturisiri etc.), pentru a ieși ceva nou fără o unire adevărată și esențială.

³ **“inter-creștin”** – care se referă la mai multe mărturisiri creștine, care se găsesc în dialog sincretic pentru unirea lor.

⁴ **“inter-religios”** – care se referă la mai multe religii, care se găsesc în dialog sincretic pentru unirea lor.

⁵ **“ecleziologic”** – ramură a teologiei dogmatice care se ocupă cu natura și esența Bisericii ca Trup al lui Hristos.

ortodoxă dreaptă, adevărată și neinovată, și “pe această piatră” (**a drepteii mărturisiri**) Domnul a zidit Sfânta Sa Biserică⁶.

2. Acest criteriu este valabil atât pentru persoanele individuale - credincioși, cât și pentru întregi Biserici locale.

3. **Sobornicitatea** Bisericii lui Hristos, totdeauna în legătură cu **unicitatea, sfințenia și misiunea ei apostolică**⁷ este *calitativă și interioară*⁸, și nu *cantitativă și exterioară*⁹. Acesta este atributul ei fundamental, care exprimă pe de o parte *integritatea și plinătatea* adevărului pe care îl propovăduiește, independent de dimensiunea ei demografică și geografică, iar pe de altă parte *autenticitatea și întregimea* mijloacelor pe care le dă pentru tămăduirea și îndumnezeirea firii omenești căzute.

4. Pe baza acestei **drepte mărturisiri** se fundamentează **comuniunea în Sfintele Taine**¹⁰ a credincioșilor cu Hristos și între ei, **ca o întregire a unității** existente în credință, ca scop și sfârșit și nu ca un mijloc **pentru realizarea unității** ei, adică **precede unitatea în dreapta credință și urmează comuniunea în Sfintele Taine**.

5. Toți creștinii care au **mărturisirea de credință ortodoxă**, pentru a fi membrii vii ai Bisericii, trebuie să aibă o **comuniune în Sfintele Taine** între ei, deoarece **comuniunea de credință și comuniunea în Sfintele Taine**, când se leagă strâns în viața credincioșilor, constituie și evidențiază **unul și singurul Trup al lui Hristos**.

6. **Rămânerea** neclintită în **dreapta mărturisire**, precum și **apărarea** ei cu prețul oricărui sacrificiu, este o temă de **cea mai mare importanță mântuitoare**, și de aceea Sfinții noștri Părinți au mărturisit și au apărut cu vitejie Sfânta noastră Credință Ortodoxă, în cuvânt și faptă și cu sângele lor, și au făcut aceasta din partea Bisericii Ortodoxe Sobornicești și în numele existenței acesteia.

7. Toți cei care propovăduiesc sau acționează în mod contrar față de **dreapta mărturisire**, deoarece sunt eretici, se despart de **adevărul credinței** și sunt excluși din **comuniunea** cu Biserica Ortodoxă Sobornicească, fie că acestea sunt persoane individuale sau comunități, chiar dacă acestea continuă să funcționeze în mod *formal și instituțional* ca și cum ar fi Biserici și numindu-se astfel:

⁶ Mat. XVI, 18.

⁷ Referirea la **sobornicitatea, unicitatea, sfințenia și misiunea apostolică** a Bisericii are ca bază articolul Simbolului de Credință: “Și în Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică”. Aceste sunt însușirile fundamentale ale Bisericii Ortodoxe”.

⁸ “**interioară**” – atribut care se referă la natura – esența, interioritatea Bisericii, legătura ei cu Hristos, prin Tatăl, în Duhul Sfânt.

⁹ “**atribut calitativ și interior, și nu cantitativ și exterior**” – în antiteză: “calitativ – cantitativ” și “interior – exterior” au drept scop de a sublinia dimensiunea *calitativă* a **Sobornicității**, pentru că în Simbolul de Credință adevărata și unica Biserică a lui Hristos este mărturisită ca **Sobornicească**, în principal pentru că deține *pe deplin* adevărul descoperit și mijloacele mântuirii (dimensiune *calitativă – interioară*), și prin urmare în acest caz, noțiunea de **Sobornicitate** a Bisericii se identifică în mod absolut cu noțiunea de **Ortodoxie** (Concepție-Gândire-Credință Dreaptă).

¹⁰ “**comuniunea în Sfintele Taine**” – sau comuniunea credincioșilor cu Hristos și între ei prin intermediul Tainei Sfintei Euharistii.

● **“Cei care nu fac parte din adevăr nu aparțin Bisericii lui Hristos, chiar dacă și cu atât mai mult în cazul în care vorbesc în mod mincinos despre ei înșiși auto-intitulându-se sau numindu-se unii pe alții sfinți păstori și ierarhi, deoarece creștinismul nu se caracterizează de oameni, ci de adevăr și de exactitatea credinței”** (Sfântul Grigorie Palama).

8. Unitatea Bisericii în adevărul credinței și în comuniunea tainelor, care este dată de sus, de la Tatăl, prin Fiul, în Duhul Sfânt, este desigur Hristocentrică și Euharistică, este trăită ca *sinod diacronic și împreună slujire în timp și spațiu “cu toți sfinții”¹¹*, întrucât are ca **chezaș** al ei pe **episcopul ortodox**, fiind – cu harul lui Dumnezeu - **purtător** al “tradiției adevărului” (Sfântul Irineu de Lungdun).

9. Fiecare **episcop ortodox**, ca “părtaș obiceiurilor și următor scaunelor” Sfinților Apostoli, ca **părinte** al adunărilor euharistice, ca **învățător** al Evangheliei adevărului și ca un **slujitor** al dragostei în adevăr, *închipuie pe Hristos*, pentru aceasta **întrupează, exprimă și asigură sobornicitatea diacronică** a Bisericii, adică **unitatea** ei cu Hristos și în același timp **unitatea** în Hristos a tuturor Bisericilor locale, care au existat, există și vor exista, ca un Trup al lui Hristos.

● «Ce este “un trup”? Toți creștinii din toată lumea care **sunt** și care **au fost** și care **vor fi**» (Sfântul Ioan Gură de Aur).

10. Orice episcop, care propovăduiește o erezie public și “cu capul descoperit în Biserică”¹² și care învață “altă evanghelie decât cea pe care am primit-o” sau se găsește în comuniune sincretistă cu **heterodocși și cu cei de altă credință**, făcând aceasta într-un mod insistent și continuu, devine “**episcop fals**” și “**învățător fals**” (Canonul 15 al primului și al doilea Sinod Ecumenic), iar episcopii care sunt în comuniune cu acesta și sunt indiferenți, sau îngăduitori, sau acceptă gândirea și exprimările lui practice, “**își pierd sufletul împreună cu el**” (Sfântul Teodor Studitul) și încetează să mai fie **canonici**¹³ și în **comuniune**¹⁴ cu Biserica, atât timp cât **sobornicitatea Bisericii, unitatea ei și adevărata**

¹¹ «*sinod diacronic și împreună slujire în timp și spațiu “cu toți sfinții”*» - a fost consemnat cu precizie că «Sfânta Liturghie este o prezență a Domnului nostru Iisus Hristos cu toți sfinții. În fiecare Liturghie vine Hristos în mijlocul nostru și împreună cu el “se găsește nedespărțită adunarea sfinților”». «prezența lui Dumnezeu Treimic dă Adunării Euharistice a Bisericii adevăratele ei dimensiuni: este vorba de un **Sinod Ecumenic Euharistic**, care se slujește în Biserică. Toată zidirea, lumea văzută și nevăzută slujește împreună Aducerea Euharistică și slăvește împreună pe Dumnezeu cel în Treime». «Sfânta Liturghie este un **Sinod Ecumenic Euharistic**». «În timpul Sfintei Liturghii este prezent Hristos în mijlocul Bisericii Lui. Împreună cu Hristos este Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, Sfinții Îngeri, toți Sfinții, frații noștri adormiți și în viață, cei de departe și cei de aproape» (Ieromonahul Grigorie, Sfânta Euharistie și Sfânta Împărtășanie, ed. “Domos”, p. 133, Atena, 2001).

¹² “**cu capul descoperit în Biserică**” – (expresie din Canonul 15 al primului și al doilea Sinod Ecumenic), îndrăzneală, cu îndrăzneală, în mod descoperit, liber.

¹³ “**canonici**” – episcopul este și se numește “canonic” când hirotonia lui și activitatea lui pastorală și sinodală, dar și modul lui de gândire sunt în concondanță cu dogmele și cu sfintele canoane ale Bisericii Ortodoxe. Numai atunci se poate vorbi de “canonicitatea” episcopului.

¹⁴ “**în comuniune**” – un episcop care este “canonic” este și “comunicativ”, adică este *în comuniune de credință și taine* cu clerul și poporul ortodox. Atunci se poate vorbi de “comunicativitatea” episcopului.

succesiune apostolică, care asigură **canonicitatea** și **comunicativitatea** episcopului, se întemeiază, reies și se asigură pe “**mărturisirea dreaptă și mântuitoare a credinței**”.

II. Ecumenismul: pan-erezie sincretistă

1. Ecumenismul, ca un concept teologic, ca o mișcare socială organizată și ca o practică religioasă, este și constituie cea mai mare erezie a secolelor și **pan-erezia**¹⁵ **atotcuprinzătoare**¹⁶. Erezie a ereziilor și **pan-erezie a pan-ereziilor**. Amnistiere a tuturor ereziilor, **cu adevărat și într-adevăr pan-erezie**. Adversarul cel mai insidios a diferitelor Biserici Ortodoxe locale, precum și cel mai periculos dușman al mântuirii omului în Hristos, întrucât în limitele sale sincretiste este imposibilă existența într-o **unitate mântuitoare indestructibilă a adevărului și vieții în Hristos**.

2. Ecumenismul provine din lumea protestantă (începând cu sec. al XIX-lea) și **cultivă relativitatea adevărului**¹⁷ **în Hristos, vieții și mântuirii**, *negând în esență Sobornicitatea și Unicitatea Bisericii*, pentru că la baza sa se află (pe de o parte) teoria eronată despre “Biserica nevăzută” cu granițe nedeterminate, membrii căreia ar putea să aparțină de diferite “confesiuni”, precum și varianta sa (pe de altă parte), adică așa-numita “teorie a ramurilor”, în conformitate cu care diferitele “confesiuni” creștine ar fi ramuri ale aceluiași copac al Bisericii, iar fiecare ramură deține o parte a adevărului și așa împreună alcătuiesc *totalitatea Bisericii*.

3. În pofida varietății de teorii, pe care le-a produs ecumenismul, **scopul său principal este cultivarea unei coexistențe și conlucrări sincretiste**, dar și mai mult o **fuziune** la început a tuturor comunităților creștine (**ecumenism inter-creștin**), urmând apoi a tuturor religiilor (**ecumenism inter-religios**), adică cultivarea unei proces anti-evangelic, ceea ce ar conduce în mod inevitabil la promovarea unui *trup al celor ce cred*, într-un fel oarecare a unei **pan-religii**, care va netezi calea pentru venirea *ispitei vremurilor de pe urmă*, adică a *epocii “celui fără de lege”*, lui *Antihrist*.

4. Din cauza caracterului său sincretist, **ecumenismul este strâns înrudit cu francmasoneria**, care se autoreclamă *ca tolerantă, reunificantă și iertătoare față de toate ereziile și religiile*. În practică s-a dovedit a fi religie și supra-religie, **contribuind direct și indirect la promovarea idealului ecumenist**, adică la crearea unui *baze (ideologice)*¹⁸ **care să cuprindă la un loc toate dogmele și religiile**, în care (*bază*) adevărul relevant va fi

¹⁵ “**pan-erezie**” – erezie care cuprinde toate ereziile.

¹⁶ “**atotcuprinzătoare**” – “cea mai cuprinzătoare”. O erezie se numește “cuprinzătoare-atotcuprinzătoare”, când cuprinde-conține o mulțime de erezii. • Anglicanismul se caracterizează prin atotcuprinderea (“comprehensiveness”) lui, pentru că în sânurile lui converg și coexistă diverse tendințe mărturisitoare-dogmatice.

¹⁷ “**relativizarea a adevărului**” – de la verbul “a relativiza”: consider ceva ca relativ, incert, schimbător, provizoriu. • “Relativizare a adevărului” - negarea absolutismului adevărului dumnezeiesc / în Hristos.

¹⁸ “**baze (ideologice)**” – *platformă*: pozițiile și principiile comune (punctul comun) pe care le susține o grupare a unei comunități religioase pentru a realiza punerea de acord și colaborarea dintre ei pe plan teoretic și practic.

complet relativizat și pus la același nivel cu orice înșelăciune și concepție omenească și diabolică.

5. Ecumenismul a început să atace Biserica Ortodoxă Sobornicească la sfârșitul sec. al XIX-lea, iar prin proclamația sinodală *“Către toate Bisericile lui Hristos din lume”* a Patriarhiei de Constantinopol din **anul 1920**, care constituie în mod mărturisitor *“Charta constituțională a ecumenismului”*, **s-a arătat “cu capul descoperit”**, deoarece caracterizează ereziile din Apus și din toată lumea ca **“prețuite Biserici Creștine”, nu “ca străine și alienate”, ci ca «rudenii și casnice în Hristos și “împreună-moștenitoare și mădulare ale aceluiasi trup ale făgăduinței lui Dumnezeu în Hristos”**», propunând ca **o primă măsură de aplicare a acestuia utilizarea unui calendar comun, pentru sărbătorirea simultană a sărbătorilor de către ortodocși și heterodocși.**

6. După aplicarea acestei proclamații ecumenice și după deciziile anticanonice ale Congresului anti-ortodox de la Constantinopol din 1923, **a fost adoptat în esență așa-numitul calendar gregorian ca așa zisul¹⁹ iulian corectat**, cu toate că, de îndată ce a apărut în Apus (1582), a fost **judecat și condamnat** ca o gravă inovație papistă de trei Sinoade Pan-ortodoxe din Răsărit (1583, 1587, 1593), a căror hotărâri **continuă să fie valabile și să împovăreze pe inovatorii care se găsesc în schismă.**

7. Inovația calendarului sărbătorec, care a fost introdusă în anul 1924 în Biserica Greciei, în Patriarhia de Constantinopol și în Biserica României, apoi în mod treptat și în alte Biserici locale, **lovește în Sobornicitatea Bisericii Ortodoxe** atât prin **modul** său de aplicare (unilateral și anticanonic), cât și prin **scopul** ei (ecumenic și sincretist), **atacând în acest mod cu o lovitură puternică exprimarea și manifestarea exterioară a Trupului Unic al Bisericii din întreaga lume**, lucru care era realizat și de **Calendarul Sărbătorec în comun.**

8. Sfânta Biserică Ortodoxă Sobornicească, **prin suprema ei autoritate sinodală**, a exprimat voința sa fermă și neclintită, că unitatea ei se manifestă și prin sărbătorirea **în comun de către toți creștinii a celei mai mari sărbători, a Sfintelor Paști**, stabilind definitiv la I Sinod Ecumenic în anul 325, *Canonul Paștelui (Pascalia)*, regula veșnică după care se stabilește Paștele.

9. Această hotărâre sinodală, care în esența ei este profund **ecleziologică și dogmatică**, a avut ca și condiții de bază a așa-numitelor *determinări* ale Paștelui echinocțiul de primăvară, care, ca o dată fixă **bisericească** ar fi fost **pusă / în mod convențional** data de **21 martie** a calendarului iulian de atunci în folosință, care în acest mod a fost stabilit ca și **calendar bisericesc** și ca axă a **calendarului ortodox** a sărbătorilor de pe tot parcursul anului. Pe baza acestuia, a fost efectuată treptat până la sfârșitul sec. al VI-lea armonizarea calendaristică a diferitelor Biserici Ortodoxe locale, care se aflau pe diferite *sisteme calendaristice*.

10. Sfinții Părinți de la I Sinod Ecumenic **au exprimat luminați de Duhul Sfânt, dar și profetic, duhul anti-sincretist al Bisericii:** faptul de *“a nu sărbători cu evreii”*, și prin extensie *să nu se urmărească sărbătorirea cu ereticii*; **a asigurat unitatea exterior-**

¹⁹ A se face diferența în tot textul între cuvântul **“așa-numitul”** – numit, denumit, care se numește, intitulat și cuvântul **“așa zis”** – pretins, chipurile, parcă, ca și cum.

vizibilă a Unui Trup al Bisericii și a determinat limitele dintre adevăr și erezie, total contrar condamnatei Reforme Calendaristice din 1924, care **avea drept scop sărbătorirea împreună cu heterodocșii Catolicismului pan-eretic și Protestantismului, pentru a face vizibilă așa zisă uniune nevăzută existentă între ei și Ortodoxie.**

11. Ecumeniștii proveniți din ortodocși, și în special cei mai extremiști dintre ei, care au suferit rezultatele dezastruoase ale sincretismului erodat, consideră că Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească a lui Hristos **și-ar fi pierdut sobornicitatea ei**, din cauza conflictelor și diviziunilor teologice și culturale. Propun și urmăresc presupusa (ei) reconstituire, prin intermediul unei **uniri convenționale** a părților separate, ortodocșilor și ereticilor, care chipurile va *restabili comuniunea euharistică*, desigur fără mărturisirea comună a credinței, **evident după modelul al Uniei**. Alți ecumeniști mai moderați, se limitează să pună pe heterodocși la același nivel cu ortodocșii, vorbind *“despre trupul întreg al Bisericii”* ca și cum aceștia (heterodocșii) s-ar găsi în *limitele* Bisericii, pentru că ei **nu identifică limitele canonice ale Bisericii cu cele harismatice²⁰**, fiind susținători ai “Bisericii largi” sau a “Bisericii în sens extins sau vast”, pentru că *descoperă și recunosc* existența Bisericilor și Harului Dumnezeiesc **și a mântuirii și în afara limitelor adevărului și a Adevăratei Biserici Ortodoxe (ecclesia extra ecclesiam, extra muros).**

12. Participarea ecumeniștilor ortodocși la așa-numitul “Consiliu Mondial al Bisericilor” (începând din 1948), precum și la alte Organizații Ecumeniste, constituie în practică o negare a Bisericii Ortodoxe ca plinătate a adevărului și mântuirii în Hristos, pentru că condiția fundamentală de participare **organizată** la astfel de *grupări inter-confesionale* este în esență *sau cel puțin și o negare tăcută a existenței autentice a Sobornicității Bisericești astăzi, precum și simțirea nevoii reconstituirii a unei așa zise Sobornicități autentice, adică necesitatea unei reconstituiri a Bisericii.*

13. La baza acestor concepții anti-ortodoxe și pe deplin inedite se găsește așa-numita *“teologie a botezului”, sincretismul dogmatic, desființarea “granițelor” Bisericii, sentimentul de “fraternitate ecumenică”, teoria “bisericilor surori”, așa-numita “teologia celor doi plămâni”, teoria “Bisericii Una și divizată”, “depășirea ereziilor vechi”,* precum și alte diverse concepții greșite, care au condus în mod treptat pe ortodocșii ecumeniști **la negarea exclusivității ecleziologice și soteriologice (mântuitoare) a Bisericii Ortodoxe, și chiar la recunoașterea sinodală a comunităților heterodocșilor și tainelor acestora; la rugăciunea în comun și chiar la cel mai înalt nivel; la administrarea tainelor pentru aceștia; la semnarea împreună a proclamațiilor și declarațiilor comune, ca o mărturisire comună cu ei; și, de asemenea, la sentimentul datoriei de împreună-slujire a lumii, ca o responsabilitate** (a ortodoxiei și ereziei) pentru mântuirea ei.

14. În tot acest context, a fost complet denaturat sensul de dragoste evanghelică, care se practică împreună cu adevărul și prin intermediul adevărului. S-a consolidat un profund **sincretism complex**, se menține în numele unei economii false o **poziție încăpătoare și cuprinzătoare față de eterodoxie**, a ieșit un amestec de lucruri care nu se pot amesteca și a apărut o uniune cu adevărat existentă între ecumeniștii de toate **proveniențele, un trup al celor ce cred**, desigur nu în adevărul unic al Bisericii Ortodoxe Sobornicești, ci pe baza unui *ideal umanist* confuz, **fără o dimensiune misionară și**

²⁰ “limitele canonice și harismatice ale Bisericii” - • Vezi nota 26.

chemare a celor rătăciți la pocăință și întoarcere în casa Tatălui, adică în Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică.

III. Serghianismul: denaturare a canonicității

1. Un alt fenomen și o altă mișcare înrudită cu ecumenismul, care are de asemenea o dimensiune ecleziologică, este așa-numitul *Serghianism*, care în condițiile fără precedent de persecuție a Bisericii din fosta Uniune Sovietică, a **predat, prin intermediul căzutului și compromisului Mitropolitului și apoi Patriarh al Moscovei Serghie Stragorodski (+1944), bolșevicilor atei și dușmani ai lui Dumnezeu o **organizație bisericească în aparență integră, ca să-l facă un instrument involuntar în mâinile lor în polemica lor nemiloasă împotriva Bisericii în sine**, ca purtătoare a plinătății adevărului lui Hristos.**

2. Serghianismul nu este numai un fenomen sovietic, pentru că el a lovit grav și Bisericile Ortodoxe locale din țările Europei de Est, unde s-au stabilit, după cel de-al II-lea Război Mondial, regimuri comuniste atee și anti-creștine.

3. Chintesența serghianismului este adoptarea rătăcirii, că *înșelăciunea ar fi putut fi folosită ca un mijloc de salvare a adevărului și, de asemenea, colaborarea cu dușmanii și persecutorii Bisericii era modul ei de supraviețuire*. Însă, în practică, s-a întâmplat exact invers: **episcopii serghieni au devenit unelte ale comuniștilor atei, pentru a realiza un control asupra Bisericii, având drept scop slăbirea ei morală și spirituală, până la desființarea și nimicirea ei totală.**

4. În domeniul ecleziologic, serghianismul a denaturat complet conceptul canonicității ecleziologice bisericești, atât timp cât în *limitele serghianismului, canonicitatea* a fost în esență ruptă de duhul și de adevărul tradiției canonice autentice a Bisericii, devenind în acest fel o **adecvare formală la legalitate**, care putea să fie folosită pentru a justifica orice fărădelege a ierarhiei de la putere. În sfârșit, această **canonicitate aparentă** a devenit o **tehnică administrativă**, pentru subordonarea poporului Bisericii **ierarhiei serghianiste**, indiferent de direcția spre care îi conducea pe credincioși.

5. După prăbușirea regimurilor anti-creștine, spre sfârșitul secolului trecut (al XX-lea), devierea grea a serghianismului, în noile condiții de libertate politică, s-a menținut ca o moștenire a trecutului și în același timp transformată în aparență.

6. Serghianismul care a luptat împotriva bisericii, care cu mult timp în urmă a încorporat în adâncul existenței lui²¹ duhul lumesc, înșelăciunea și slugărnicia patologică înaintea puternicilor acestei lumi, continuă să trădeze Biserica, acum nu numai din cauza fricii pedepselor din partea autorităților atee, ci pe motivul intereselor și a imboldurilor puterii (egoiste și seculariste), sub pretextul presupusei **canonicități, vinde libertatea Bisericii** în schimbul câștigului prieteniei cu puternicii lumii acesteia, desigur cu toate interesele materiale coerente și a poziției sociale proeminente.

²¹ “în adâncul existenței lui” – în natura lui, în esența lui, în identitatea lui duhovnicească.

7. Astăzi, în această formă *transformată*, virusul *serghianismului*, ca *neo-serginanism și post-sergianism*, dar de asemenea și în alte forme politice, **afectează într-un grad oarecare o mare parte a ierarhiei Bisericii Ortodoxe oficiale locale** din întreaga lume, **contribuind astfel la promovarea, de asemenea, a ecumenismului legat de puterea lumească și sincretist**, sub acoperișul unei *canonicități* false (înșelătoare).

* * *

8. Credincioșii, clerul și poporul care au **o conștiință dogmatică și canonică sănătoasă**, au datoria în fața fenomenelor și mișcărilor cu **o importanță ecleziologică și mântuitoare**, ca ecumenismul și *serghianismul*, **de a păstra o atitudine patristică autentică**, mai ales când acestea se consolidează în mod sistematic și se răspândesc pe scară largă, chiar dacă nu urmăresc întotdeauna o exprimare dogmatică clară, ci pătrund și sunt semănate în Trupul Bisericii în mod subtil și coroziv, adică sunt adoptate în mod activ sau îngăduite pasiv de toți episcopii uneia sau a mai multor Biserici locale.

9. În aceste situații, **esența luptei** împotriva acestor fenomene anti-evangelice, anti-ortodoxe și de degenerare **nu este pur și simplu o atitudine opțională în cadrul unei așa zise economii**, ci **se impune imediat întreruperea comuniunii bisericești cu episcopul și cu ierarhia**, care introduce sinodal erezia în Biserică, fie propovăduind-o, fie contribuind la răspândirea ei prin intermediul tăcerii, pasivității sau indiferenței. (Canonul XV al I și al celui de-al II-lea Sinod Ecumenic).

10. **Îngrădirea** față de episcopii care au căzut și care sunt caracterizați ca **“episcopi falși”** și **“dascăli falși”**, constituie **o responsabilitate necesară** a adevăraților ortodocși în timpul ereziilor, pentru păstrarea **unicității, unității și sobornicității** Bisericii, pentru **mărturia și mărturisirea credinței** și (de asemenea) pentru **chemarea mântuitoare la pocăința** în duh misionar către cei care s-au abătut și către cei care sunt în comuniune cu ei.

IV. Așa-numita Ortodoxie oficială

1. Sensul termenului **“Ortodoxia oficială”** este strâns legată de conceptul de **“Biserică oficială”** și **“Biserici oficiale locale”**.

2. **“Ortodoxia oficială”**, **acea ideologie specifică a așa-numitelor Biserici oficiale locale**, care reprezintă o Ortodoxie tot mai *călduță*²², care prin punerea în aplicare a **inovațiilor ecleziologice și canonice**, prevăzute de către Proclamația Patriarhală din 1920 menționată mai sus, a fost condusă la **înstrăinarea ei treptată de Ortodoxia autentică**.

3. În 1924 s-a făcut primul pas important pentru punerea în aplicare a acestei **înstrăinări premeditate și metodică a autenticității Ortodoxiei**, prin introducerea

²² “Știu faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă ești **căldicel** – nici fierbinte, nici rece -, am să te vărs din gura Mea”. (Apoc. III, 15-16). Aici cuvântul “căldicel” nu se referă în mod simplu la ușurința /”căldicitatea” faptului, ci la “căldicitatea” credinței-dogmei. În Ortodoxie această “căldicitate” constituie desigur erezie, pentru că nu există cale de mijloc între adevăr și minciună, între Ortodoxie și erezie. Ceea ce se abate foarte puțin de la adevărul dogmatic se găsește deja în pseudo-erezie și cel care se abate chiar și foarte puțin de la Ortodoxie se găsește în cadrul ereziei.

calendarului papal în unele Biserici locale, care s-a extins cu trecerea timpului, până la punctul de acceptare în anumite cazuri chiar și a Pascaliei papale, cu încălcarea în mod clar a hotărârii Primului Sinod Ecumenic.

4. “Biserica oficială” este numele pe care l-a dat credincioșii din catacombele Rusiei *Bisericii de stat*, adică Bisericii recunoscute și total dependentă de regimul sovietic ateu, și care a devenit bine-cunoscuta *Patriarhie serghianistă și ecumenistă de Moscova*.

5. Astăzi, termenii de “Biserică oficială” și “Biserici oficiale locale”, se referă la bine-cunoscutele Biserici locale formate istoric, a căror **conducere ierarhică acceptă oficial și participă sinodal la Mișcarea Ecumenică**, o promovează, permite sau o tolerează ca un concept teologic și ca o practică religioasă, se ascunde sub paravanul presupusei *canonicității*, așa cum este înțeleasă de *serghianism*, și adoptă - direct sau indirect - în multe alte forme de apostazie din Ortodoxie (a se vedea fenomene corozive ca falsificarea tainelor și mai ales forma botezului, reformele liturgice sub pretextul “renașterii liturgice”, recenta “teologie post-patristică”, pătrunderea adâncă săvârșită în mod oficial în instituțiile teologice a ecumenismului sincretist, pierderea criteriilor bisericești pentru *canonizarea sfinților*, diferite forme lumești și de denaturare a duhului autentic al Bisericii, adoptarea unei interpretări anti-patristice a iconomiei bisericești etc.).

6. Toate aceste așa-numite Biserici oficiale au aderat în mod decisiv, constant și fără a se pocăi la procesul de apostazie sincretistă, de tip serghianist și ecumenic, un proces anti-bisericesc și anti-canonice, care a fost promovat sau permis **sinodal de Ierarhii lor**, cu care **Adevărata Biserică Ortodoxă nu poate avea nici un fel de comuniune în rugăciune, în sfintele taine sau administrativă**, în concordanță cu principiile ei ecleziologice de bază cu privire la “**episcopii falși**” și “**învățători falși**”.

V. Adevărata Biserică Ortodoxă

1. Adevărata Biserică Ortodoxă include în sânul ei și unește în Tatăl, prin Fiul, în Duhul Sfânt, cea mai mare parte a clerului și laicilor bine credincioși din Bisericile Ortodoxe din diferite locuri, care **a reacționat cu fermitate la proclamarea ereziei “ecleziocide” a ecumenismului** și la aplicațiile sale practice imediate, precum și a *serghianismului luptător împotriva Bisericii*, și a **întrerupt orice comuniune** cu ecumeniștii inovatori și de asemenea cu serghianiștii.

2. Susținătorii credincioși ai predaniei Prea Fericitului Patriarh Tihon (+1925) din Rusia, nu au acceptat Biserica regimului și *serghianismul* (începând din 1927), preferând o parte dintre aceștia să sufere persecuții și să se refugieze în **catacombe**, mulți dintre ei devenind astfel mucenici și mărturisitori ai credinței, iar alții plecând din Rusia s-au organizat în mod bisericesc și administrativ în **diaspora**, și s-au arătat mărturisitori luminați și sfinți, cu o reputație și un renume în toată lumea.

3. În Grecia, România, Cipru, Bulgaria și în alte locuri, mase de oameni au respins **inovația calendaristică din 1924** și erezia ecumenismului, preferând de asemenea persecuții, mulți dintre ei devenind **mucenici și mărturisitori ai credinței**, pentru a se arăta prin aceasta consecvenți în sfintele predanii ale Sfinților Părinți ai Bisericii. În plus, Domnul a încurajat și răsplătit râvna dumnezeiască a adevăraților ei fii, prin semne

dumnezeiești deosebite și minuni, cum ar fi arătarea cinstitei și de viață Cruci în Atena (14 septembrie 1925).

4. După impunerea inovației în 1924 în Grecia, cei care (credincioșii) au rămas în **tradiția Părinților** au început să folosească numele de “Adevărații Creștini Ortodocși”, la fel făcând și creștinii ortodocși din catacombele Rusiei, așa-numiții *tihoniți*²³.

5. Însă din loc în loc însă și din când în când, s-au folosit și alte **denumiri diverse** pentru cei care **au respins** inovația din 1924 și erezia ecumenismului, dar **au rămas** totdeauna în limitele **adevăratei gândiri și a duhului bisericesc**, precum și în **rânduiala legală și canonică**²⁴, **având** o succesiune apostolică adevărată și neîntreruptă, care **desigur alcătuiesc în întregime Adevărata Biserică Ortodoxă**, care **constituie**, în urma îndepărtării tot mai mari a ecumeniștilor de la calea adevărului, **autentica continuare** a Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică în epoca noastră contemporană.

6. Necesitatea dogmatică a **structurii episcopale**, pentru constituirea și continuarea **Adevăratelor Biserici Ortodoxe** locale a fost asigurată, din mila lui Dumnezeu, atât prin aderarea la ea a arhierilor din rândul inovatorilor (stil nou) după desigur mărturisirea de credință ortodoxă, sau prin hirotonirea episcopilor de către o **adevărată autoritate ortodoxă** bisericească din diaspora, **având succesiune apostolică incontestabilă și, astfel, succesiunea apostolică și canonicitatea Adevăratei Biserici Ortodoxe este dovedită și adevărată, nebiruită și incontestabilă, confirmată de semne dumnezeiești.**

VI. Adevărata Biserică Ortodoxă

1. În acceptarea ereticilor și schismaticilor care se pocăiesc, Sinoadele Ecumenice și Locale ale Bisericii, **în afară de principiul exactității (scumpătății, acriviei)**, au aplicat și așa-numitul **principiu al iconomiei**, pentru primirea ereticilor și schismaticilor care s-au pocăit, ca o practică canonică și pastorală²⁵, în conformitate cu care este posibil să se facă o **despărțire temporară** de la litera Sfintelor Canoane, fără a încălca duhul lor.

2. Cu toate acestea, **iconomia** cu siguranță nu poate permite, **niciodată și în nici un caz**, amnistierea oricărui păcat sau oricărui compromis cu privire la **“Mărturisirea dreaptă și mântuitoare a credinței”**²⁶, din moment ce **iconomia** are drept scop în mod clar și exclusiv, într-un duh îngăduitor de iubire de oameni, înlesnirea mântuirii sufletelor, *“pentru care a murit Hristos”*.

3. Aplicarea **iconomiei când** ereticii și schismaticii **sunt primiți** de a fi în comuniune cu Biserica, **nu înseamnă** că Biserica **recunoaște validitatea și existența**

²³ *Tihoniții* au început să folosească și ei denumirea “Adevărații Creștini Ortodocși”, fără să aibă vreo înțelegere cu adevărații lor frați ortodocși greci.

²⁴ **“rânduială legală și canonică”** – rânduială care este conformă cu Legile Tradiției Bisericești Ortodoxe și cu Sfintele Canoane Sinodale ale Ortodoxiei. • Vezi și nota 13, “canonici”.

²⁵ **“practică pastorală”** – practică a Păstorilor (clerului) care au grijă cu frică de Dumnezeu de mântuirea Turmei cuvântătoare a Bisericii.

²⁶ **“Mărturisirea dreaptă și mântuitoare a credinței”** – adică nu se îngăduie iconomia, “nu încapă îngăduință”, în ceea ce privește chestiunile de credință.

tainelor lor, care sunt săvârșite **în afara granițelor (limitelor) ei canonice și harismatice**²⁷.

4. Sfânta Biserică Ortodoxă **nu a recunoscut niciodată** în mod absolut și de la distanță²⁸, **nici prin exactitate (acrivie, scumpătate), nici prin iconomie, tainele care se săvârșesc în afara ei**, deoarece cei care săvârșesc sau iau parte la aceste taine rămân în sânul comunității lor eretice sau schismatice.

5. Pentru punerea în aplicare a **iconomiei în exclusivitate și numai pentru primirea** unor persoane individuale sau grupări care sunt în afara ei, dar care se pocăiesc, Biserica Ortodoxă **acceptă**²⁹ **numai forma (exterioară)** a tainei (care provine) de la eretici sau schismatici, cu condiția, desigur, că acest lucru a fost păstrat nealterat, în special în ceea ce privește botezul, și **dă viață acestei forme** prin Harul Duhului Sfânt care există în ea (Biserica Ortodoxă) prin intermediul purtătorilor plinătății ei în adevărul lui Hristos, adică a **episcopilor ortodocși**.

* * *

6. În special, în ceea ce privește tainele săvârșite în așa-numitele Biserici Ortodoxe oficiale, deși **Adevărata Biserică Ortodoxă** nu repetă în fiecare caz forma exterioară (a tainelor) celor care pocăindu-se intră în comuniune cu ea, **nu adeverește (confirmă, susține, garantează)**³⁰ **validitatea acestora, nici eficacitatea mântuitoare a acestora**, în special pentru cei care sunt în comuniune “conștientă”³¹ cu ecumenismul sincretist precum

²⁷ “**granițe (limitele) canonice și harismatice**” – “granițele (limitele) canonice” sunt stabilite de dogmele și de sfintele canoane ale Bisericii Ortodoxe (vezi și nota 13, “canonici”), iar “granițele (limitele) harismatice” sunt stabilite în principal de Sfintele Taine, prin intermediul cărora lucrează harul lui Dumnezeu asupra credincioșilor. În Biserica Ortodoxă aceste două *granițe* nu se despart, separă, ci se identifică. Aici se face referire la granițele lor exact pentru a se sublinia identificarea lor, deoarece ecumeniștii consideră *limitele harismatice* ale Bisericii mai extinse decât *limitele ei canonice*, adică recunosc harul tainic și în variate comunități eretice (vezi mai sus, în interiorul textului, §§ II, 2 și 11).

²⁸ “**în mod absolut și de la distanță**” – Biserica Ortodoxă nu a recunoscut niciodată tainele neexistente ontologic ale ereticilor, nici “în mod absolut”, adică existente de la sine înseși (în mod de sine stătător și independent), nici “de la distanță”, atât timp cât ereticii rămân departe de ea (Biserică). Când însă cei care sunt purtătorii acestor taine ale ereticilor urmează să intre și să se unească cu Trupul Bisericii, atunci se face cauză **în mod exclusiv și numai la modul corect** al acestora, pentru ca biserica să dea *conținut* acestor taine, care desigur până în momentul respectiv erau *goale – fără esență (fond) și har* (vezi mai jos, în interiorul textului următorului paragraf §§ VI, 5).

²⁹ “**acceptă**” - chestiunea *acceptării sau neacceptării formei exterioare* a numitei taine a ereticilor sau schismaticilor constă în *discernământul pastoral* al episcopului. Adică *acceptarea* nu este obligatorie, ci *potențială – opțională*.

³⁰ • Înțelesul acestui paragraf trebuie să se considere în legătură cu cel al paragrafelor anterioare 1-5 și nu separat.

³¹ “**cu conștiință**” – al VII-lea Sinod Ecumenic anatematizează pe cei care comunică “cu conștiință” cu ereticii, adică știu că sunt eretici.

și cu serghianismul, având mai ales în vedere perspectiva convocării unui Mare Sinod a Adevăratei Ortodoxii, care v-a confirma tot ceea ce a avut loc deja la nivel local³².

7. În orice caz este sigur că atunci când se atacă puritatea dogmei Bisericii, și prin urmare slăbește legătura incontestabilă dintre **Mărturisire - Sobornicitate - Comuniune** sau chiar se rupe complet, atunci **consecințele tainice și mântuitoare sunt foarte serioase și foarte grave**, prevăzute în mod clar de tradiția apostolică, patristică și sinodală³³.

8. Având în vedere că Sfântul Vasile cel Mare, chiar dacă preferă exactitatea (acriția, scumpătatea), acceptă și introduce folosirea iconomiei cu privire la anumiți eretici și schismatici (Canonul I), este important să menționăm că Sfânta Biserică Ortodoxă **a stabilit prin hotărâre sinodală folosirea și a iconomiei** pentru “cei care se alătură la Ortodoxie și la partea celor mântuiți”, așa cum este evident în bine-cunoscutul Canon 95 al V-VI-lea Sinod Ecumenic, prin care sunt primiți prin diverse moduri diferiți schismatici și eretici, sau **numai prin pocăință, printr-un certificat de credință care condamnă erezia și prin mărturisire**, precum nestorienii și monofiziții condamnați cu veacuri în urmă, sau **prin mirungere sau prin botez**.

9. Având la cunoștință cele de mai sus, precum și condițiile specifice din fiecare Biserică locală, **Adevărata Biserică Ortodoxă întâmpină cu o atenție deosebită** pe clericii și laicii din așa-numitele Biserici oficiale care doresc să intre în comuniune cu ea și se îngrijește - când aceasta practică pronia pastorală pentru ei - de ceea ce este foarte esențial, și anume să recurgă ei la decizia lor **în mod liber, conștiincios și responsabil**.

10. Ca regulă generală, **monahii și laicii** care, desigur, au fost botezați după rânduiala ortodoxă, sunt primiți în comuniune **prin mirungere** prin intermediul **unei rânduiei speciale**, care este legată întotdeauna de Taina Mărturisirii, iar clericii depun o cerere în scris, și atunci când aceasta este aprobată, sunt primiți în comuniune prin același mod (la care ne-am referit mai sus), precum și **printr-o slujbă specială a hirotesciei**, alcătuită special pentru astfel de cazuri.

11. Se înțelege că în funcție de particularitățile din diferite locuri și în diferite condiții, în ceea ce privește aplicarea unei reguli mai îngăduitoare sau mai stricte, **o decizie se va lua de către episcopul local bazându-se pe criterii care s-au stabilit sinodal sau de către un Sinod competent**, după cuvintele Sfântului Ciprian de Cartagina:

• *“În această privință nu constrângem pe nimeni nici nu impunem o lege, din moment ce fiecare ierarh are libertatea de decizie în administrarea Bisericii și va da răspuns pentru faptele sale înaintea Domnului”.*

12. Un **Mare Sinod General**, cu o autoritate pan-ortodoxă, ar fi în măsură să decrete **criteriile generale și condițiile** pentru exercitarea practicii de a primi pe cei care se întorc

³² “**tot ceea ce a avut loc deja la nivel local**” – se înțelege tot ce a fost dat în mod drept și bun de Sinoadele locale ale Adevăratei Biserici Ortodoxe. Acest paragraf se interpretează și se clarifică în felul următor: Adevărata Biserică Ortodoxă, când se întâmplă să nu repete forma exterioară a tainelor a așa-numitelor Biserici Ortodoxe oficiale celor care se întorc și celor care vin la ea (ABO), nu înseamnă că adevăratele valabilități tainice – interioare – mântuitoare a acestora.

³³ În ceea ce privește pe ecumeniștii inovatori, ruptura referitoare la “legăturii dintre Mărturisire - Sobornicitate – Comuniune” este deja un fapt, constituie o realitate cu toate urmările.

(pocăindu-se) la **Adevărata Biserică Ortodoxă** din diferite comunități schismatice și eretice nou apărute.

VII. Spre convocarea unui Mare Sinod al Adevăratei Biserici Ortodoxe

1. În secolul precedent (al XX-lea), adevărații arhieriei ortodocși au emis **condamnări sinodale la nivel local**, când acest lucru s-a putut îndeplini, atât împotriva ecumenismului, cât și serghianismului, dar și împotriva francmasoneriei.

2. De exemplu, menționăm **condamnările ecumenismului** de către Sinodul Bisericii Ruse din diaspora din anul 1983, precum și a Bisericii Adevăraților Creștini Ortodocși din Grecia, din anul 1998. De asemenea, **condamnarea serghianismului** de Biserica din Catacombe din Rusia, cât și de Biserica Ortodoxă Rusă din diaspora în diferite timpuri, și în final **condamnarea francmasoneriei** de Biserica Adevăraților Credincioși Ortodocși din Grecia, din anul 1988³⁴.

3. Aceste condamnări sinodale, mai ales cele împotriva ereziei ecumenismului, constituie **pași importanți în direcția cea dreaptă**, spre convocarea unui Sinod General a **Adevăraților Ortodocși**, care se v-a hotărî cu o autoritate extinsă în ceea ce privește **inovația calendaristică și ecumenismul** sincretist și anti-evangelic.

4. Ceea ce este necesar astăzi este unirea într-un Trup comun a tuturor Bisericilor locale a Adevăratei Ortodoxii, **pe baza unei mărturisiri de credință comună și dreaptă**, în scopul de a se crea condițiile premergătoare pentru constituirea și convocarea unui **Mare Sinod General**, cu o autoritate și un scop pan-ortodox, pentru a **înfrunta** în mod activ erezia **ecumenismului**, precum și a **sincretismului** în formele sale diverse, (dar) și, de asemenea, pentru **rezolvarea** diferitelor probleme și aspecte **de natură practică și pastorală**, care reies din aceste erezii și preocupă viața Bisericii în general, dar și a credincioșilor în special, încât să se păstreze legătura păcii și dragostei în Hristos.

5. Această nevoie este înțeleasă din faptul că adevărata Biserică, ca Trup adevărat al lui Hristos, este prin natura ei **sobornicească**, adică are plinătatea adevărului, harului și mântuirii, și **hotărăște în mod sinodal prin episcopii ei** în ceea ce privește învățăturile heterodoxe și *scandalul mondial provenit* din acestea. Datorită acestui fapt **este datorare să urmărească**, pe de o parte o **formulare** a adevărului credinței pentru delimitarea Adevărului împotriva minciunii, pe de altă parte **stigmatizarea și condamnarea** înșelăciunii și a degradării care provin de la erezii și de la eretici, pentru apărarea turmei, **constatând (astfel) și declarând decăderea deja existentă a ereticilor**³⁵.

6. Astfel, într-un **Mare Sinod General a Adevăratei Biserici Ortodoxe**, trebuie să se declare către toată creația (la toată lumea), pe de o parte **nădejdea unică**, care există în Adevărata Biserică, ca singura cale de ieșire din toate impasurile “pentru moștenirea vieții ce va să fie”, și pe de altă parte **antiteza deplină și definitivă, ca excludere reciprocă**,

³⁴ Condamnările sinodale care sunt menționate în acest paragraf, sunt deja respectate în mod absolut și acceptate de Adevărații Ortodocși și constituie baza pentru hotărârile așteptatului Mare Sinod.

³⁵ Condamnările sinodale nu provoacă *căderea* ereticului, ci mai întâi stigmatizează erezia pentru apărarea turmei, și în al doilea rând, constată și declară *căderea* ereticului care deja există.

dintre ortodoxie și sincretism, de orientare ecumenică și sincretistă, spre slava Tatălui și a Fiului și Sfântului Duh, cu mijlocirile Maicii Domnului, Apostolilor și Sfinților Părinți.

7. Să dea Domnul să ne învrednicim în scurt timp, urmând exemplul Sfinților Părinți și a Sfințelor Sinoade, și păstrând neinovată "**Credința care ne-a fost dată odată pentru totdeauna**, să declarăm împreună cu Părinții Sinodului Pan-Ortodox din 1848:

«”Să ținem mărturisirea de credință”, pe care am primit-o neîntinată..., respingând orice inovație ca fiind o uneltire a diavolului. Cine primește vreo inovație, dezmințește Credința Ortodoxă (care a fost) propovăduită, ca fiind incompletă. Însă aceasta deoarece este întregă și a fost pecetluită, și nu admite nici micșorare, nici mărire, nici orice altă modificare, și cine v-a îndrăzni sau să facă, sau să sfătuiască, sau să gândească acest lucru, s-a lepădat deja de credința lui Hristos».

*Dătătorului Începutului și Sfârșitului,
Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt,
Unei Dumnezeiri,
să fie slava, să fie puterea, să fie cinstea,
acum și pururea și în vecii vecilor.
Amin!*